

ФАУСТЪ.

Защо ме търсите вий тука въвъ праха,
 О мощни, тихи звуци отъ небето?
 Където тамъ, гдѣ слушатъ ви гласа.
 Вѣстѣта ви чухъ безъ вѣра въвъ сърдцето..
 А чудо е на вѣрата едно дѣте.
 Азъ не летя къмъ онзи край, отдѣто
 На цѣлий свѣтъ тази мила вѣстѣ дойде,
 Но пакъ на тоя звънъ навикналь оцъ отъ младость,
 Въ живота да се върна ме зове.
 Ахъ, често плененъ съсъ небесна сладость,
 Въ свещенно-тихитѣ съжбѣтни часове —
 Тогазъ камбаната ехтѣше тѣй потайно,
 Молитвата сама се лѣйше отъ уста,
 И нѣкакво копнение незнаино
 Ме караше въ заглѣхнали мѣста;
 И ронѣхъ топли сълзи азъ безспира,
 И чувствувахъ прѣдъ мене новъ свѣтъ да извира.
 Вѣстѣше ни тази пѣсенъ весела игра,
 На пролѣтния празникъ щастието ярко.
 Ей, съ дѣтско чувство споменъ ме възпря
 Отъ тази послѣдна сждбоносна мѣрка.
 О, пѣй ми сладко ти, небесенъ гласъ,
 Сълзитѣ капятъ, пакъ ще заживѣя азъ.

ХОРЪ НА УЧЕНИЦИТЪ.

Вечъ погребениятъ
 Дигна се горѣ,
 Ей озарениятъ
 Въ сяйни простори;
 Творческа сила е,
 Вѣчно щастливъ;
 Насъ оставила е
 Въ мира лѣжливъ.